

ANLAMSIZ KOŞU

Zihnimin orasına burasına dağılmış anılarımda kendimi hep koşarken bulmuşumdur nedense. Sanırsınız yürüdüğümde dünya parmaklarımdan arasından kayıp gidecekti, ben de veryansın ederek yitirdiğimin ardından bakakalacaktım. Önce annemin ilgisiydi peşinde olduğum, ya düşseydim? Abimle top peşinden de koştum bir süre ama ondan sıkılmam uzun sürmemişti, zaten abimin benden daha güzel top oynayan arkadaşı da çoktu. Öğretmenimin peşindeydim. Arkadaşlarımı kovalıyordum, arkadaşlarımdan kaçıyordum. En hızlı ben olmalıydım, en çalışkan, en akıllı, en iyi. En iyi her ne demekseydi artık.

Otobüsün peşinden koşuyorum ve yakalıyorum da. Yüzümde mahcubiyetle adımlarımı atıyorum içeri. Okul bahçesinde tutamadığım bir topun peşinden koşuyorum, arkadaşlarımdan kâh bir adım önündeyim kâh elim sırtlarımdan bir an ötesinde. Sonra neden emin değilim koşmayı bırakıveriyorum, hafızam bulutlu. Otobüsü izliyorum arkasından, bırakıyorum uzaklaşsın. Nasılsa sonraki birkaç dakikaya gelecek. Elimden kayan topa bakıyorum, beni beklemek istemeyen biri şimdi dibinde bitecek. Büyüdüğümde yoruyorum bu değişimi, dünyanın gözleri enseme yakıyor. En hızlı olmak beni paklayamıyor o saatten sonra. Ayaklarım emekliliğini talep ediyor kararlılıkla. Şimdiye kadar ben getirdim sana mutluluğu. Başka yerlere bakmanın, başka yolları arşınlamanın zamanı geldi de geçiyor.

Başka yollar arayışına geçiyorum hevesli bir şekilde. Yepyeni bir heyecan demek çünkü bu, en iyisi olabileceğim yeni bir şey bekliyor beni henüz adım atmadığım bir yerde. Olabileceğim şeylerin sınırı yok, önümde koca bir hayat ve beni bekleyen sayısız seçenek uzanıyor. Sporcu mu olsam acaba? Ressam ya da? Şair, aşçı, yazar, müzisyen? Okulda da ney kursu açılmış, derslerden sonra ama. Evim okula uzak, ne zaman eve döneceğim kursa kalırsam? Zaten ciğerlerim yeterince güçlü değil, ney çalamam ki. Düşünmek hataydı başından. Yakın arkadaşım tanıdığım en yetenekli ressam, o çizerken ellerini izlemek içini açıyor insanın. Yazdıklarını beni tanıyan birinin okumasındansa kâğıtları yemeyi tercih ederim. Bıçak tutmaktan hoşlanmıyorum. Spor yapmaya başlıyorum, yeterince esnek değilim. Fena sayılmam ama profesyonel olmak için geç kaldığımı da biliyorum. Sonra sınava çalışmak için o limandan da demir alıyorum.

Bu sefer yürümeye başladığım yol biraz yavan geliyor gözüme: ezberlenecek sayfalar, çözülecek sorular, yapılacak tekrarlar. Yavan olmasına yavandı ama bu işte iyiydim de. Sonunu getiremediğim heveslerimden farklıydı, yolun sonu apaçık ortadaydı bu sefer. Yeterince çalışırsam istediklerimi elde etmem işten bile değildi. Çalışmaya başladım ben de ama yeterli ne demek bilmiyordum. Tam olarak hangi noktada durmalıyım, durulması gereken bir nokta var mı, nasıl duracağım? Böyle olunca insan kısa sürede kaybolmuş hissediyor kendini. Böyle olmamalıydı diyebiliyor sadece, demek ki yanlış bir şey yaptım. Az mı çalışıyorum? Daha çok zaman ayırmam gerekirdi. Etrafımda benden çok çalışan yok ki. Nasıl bu kadar eminsin? Hadi diyelim çevren böyle, yüzünü hiç görmeyeceğin onca insandan da bu kadar emin olabilir misin? Ben de öyle düşünmüştüm. Tekrar koşmaya başlıyorum böylece, bu sefer arkasında olduğum bir şey olmaksızın.

Arkadaşımın ısrarıyla bir sergiye gidiyoruz. Salonları dolaşırken bir resmin önünde haddinden fazla oyalandığımı görüyor arkadaşım. Elinde filesiyle hiçliğin ortasında yalın ayak koşan biri. Delirmişe benziyor biraz. Filesini havada, diğer eli de yukarı uzanmış. Sanırsınız parmaklarının ucunda yakalayacağı ya da yakalayabileceği bir şey var. Eksikliğin adını koymak için eserin adının yazılı olduğu küçük metal plakaya bakmak gerekiyor: *Kelebek Yakalayanlar*. “Sana benziyor sanki, ne dersin?” diyor gözlerini görünürde olmayan kelebeklerin peşinden koşan figürden ayırmadan. Kafamı sallayabiliyorum sadece, henüz şoktan çıkamadım.

Bunca zamandır göz göze gelmemek için nice çabalar sarf ettiğim durumum ete kemiğe bürünmüş, çerçevenip karşımdaki duvara asılmıştı. Tek başımayken kendisinden kaçmakta zorluk çekmediğimi şimdiye kadar anlamış olmalıydı ki asılmakla yetinmemiş, uzun süredir beklediği karşılaşmamızda yanımda üçüncü bir kişinin olacağından da emin olmuştu. Duvara toslamıştım, geriye dönmekten ve kendimle yüzleşmekten başka çarem yoktu. En son ne zaman peşinde olduğum bir kelebek olmuştu, kendi kelebeklerimi kaybetmemin üstünden ne kadar zaman geçmişti? En önemlisi onları nasıl tekrar bulacaktım?

“Koşmaya biraz ara verip etrafını keşfetmeyi hiç düşündün mü?”

KAYNAKÇA

Çelebi, Ali Avni. *Kelebek Yakalayanlar*. 1933. Yağlıboya. Resim ve Heykel Müzesi. Ankara.

